

REŞ

¹⁵³ **Düşkünlüğüme bak ve beni kurtar;**

Çünkü senin yasanı unutmuyorum.

Sıkıntılar ve zorluklar geldiği zaman kurtulmak isteriz. Gerçekte sıkıntılar ve zorluklar karşısında kendi güçsüzlüğümüz ve günahlarımızla yüzleşmemiz bilgece bir adım olur. Çünkü içine düştüğümüz durum bizi yetersizliğimizle yüzleştirmelidir. Bu da kurtuluşumuz için bir Kurtarıcı'ya olan ihtiyacımızı görmemize yardım eder. Bütün Mezmur boyunca ifade edilen baskı, keder, tehlike, eziyet gibi durumlar bazen ulusal düzeyde bir felaket için de söz konusu olabilir. Böyle zamanlarda *"Tanrı nerede; neden gecikti; yardım için Tanrı neden bekliyor?"* gibi sorular zihnimizi meşgul eder. Belki mezmurcu da böyle düşüncelerden geçmiş olabilir. Fakat buradaki duada kurtuluş ihtiyacı içindeyken Yasa'ya odaklanan bir kişilik karşımıza çıkmaktadır. Böyle zor zamanlarda Kutsal Yazılar'a bakan kişi elbette imanı koruyup dua etmeye, düşmemek için umutta yenilenmeye çalışıyordur. Ancak Kutsal Yazılar bizi aynı zamanda *"içinde bulunduğum durumda Tanrı bana ne öğretmek istiyor?"* diye düşünmeyi öğretmek için vardır.

Mezmurcunun buradaki ifadesi aynı zamanda Tanrı'ya sözünü hatırlatma yoludur (Daniel 9:16-19): *"Tanrım, Yasa'nda vaat ettin... anımsa ve davran..."* Bu duruş aynı zamanda Tanrı'yı sabırla beklemek konusunda başka bir örnektir.

Diğer yandan bütün 119. Mezmur boyunca Tanrı'ya ve Kutsal Yazılar'a sadık bir karakterin böyle sıkıntı içinde olması, imanın her zaman dünyasal veya fiziksel (geçici) şeyler için bir garanti olmadığını görmemiz için önemlidir.

Tanrı yasa ve düzenlemeler verdi. Bunlar insan Tanrı'ya bağımlı olarak yaşasın, esenlikte yaşasın diye verildi. Ancak insan yasanın düzenlemelerine göre yaşamayınca kötülük güçlenerek dünyaya yayıldı; isyankarlık, yasa tanımazlık, sevgisizlik sonucu kişisel ve toplumsal savaşlar, nefret, öldürme, intikam, tecavüz v.s. belalar korku salarak yayılmaya devam etti. Böyle zorlu olaylar karşısında Tanrı'nın Sözleri'ne bakmak ise, diğerlerinin günahlarına bulaşmamak için önemlidir. Çünkü bazen saldırılar ve ayartılar bizleri intikam almaya yönlendirebilir.

Bu noktada Tanrı'nın insan için olan amacını (*orijinal yaratılışı*) hatırlamak önemlidir. Tanrı bu yaratılışı tamamlayınca, insana altı gün çalışıp yedinci gün dinleneceği bir düzen verdi; ve insanın bu yaratılışa hükmetmesi için, bahçeye bakıp işlemesi (8:3-8, Tekvin 1:28; 2:15) için onu görevlendirdi. Böylece bu yaratılış çalışma ve dinlenme yoluyla insana hizmet edecekti; insan da yaratılıştan aldığı keyif ve doyunlukla Tanrı'ya hizmet edecekti.

Mezmurcunun içinde bulunduğu durum (*"düşkünüm, sıkıntıdayım"*) Tanrı'nın orijinal planının kesintiye uğramasının sonucudur. Bu yüzden mezmurcu Tanrı'nın düzenlemelerine bakıyor. İçinde bulunduğu kaosa yenilenme gelmesi için, antlaşması aracılığı ile çalışan Tanrı'ya bakıyor. Çaresiz olduğunu bilerek ihtiyacını, şikayetini Tanrı'ya götürüyor. Tanrı'nın halkına verdiği Tora'yı tekrar Tanrı'ya hatırlatarak buradaki düzenlemeleri Tanrı'nın yerine getirmesini istiyor. Çünkü bu Tanrı halkına *Tora ve yaşama, sevgi ve iyilik, adalet ve merhamet, bolluk ve barış* olsun diye vermiştir.

Mezmurcu elinde Tora olmasına rağmen; kendisine verileni yerine getiremediği için Tanrı'nın yardımına ihtiyacı olduğunu biliyor. Bu yüzden Yazılar'ı göstererek *"antlaşmana ve vaatlerine göre olsun; bunu bizim için sen yap"* diye dua ediyor; ve Tanrı'dan yardım istiyor (*bu da Mesih'in gelmesinin gerekliliğini gösteriyor: İsrail'in yapamadığını yapması için gerçek İsraili olan Mesih gelip Tora'yı bizler için yerine getirdi*).

Günahtan, kötülükten, kederden kurtuluşun insan için mümkün olmadığını bilmek (Yeremya 13:23), gözlerimizi Tanrı'nın Sözleri'ne ve vaatlerine çeviriyor. Çünkü bu yazılar Mesih'i vaat ediyor; ve şimdi bütün yaratılış Mesih'in ikinci gelişini bekliyor.

Bu durumda Kutsal Yazılar'a bakan kimseler olarak, Mesih olmaksızın yardım olmadığını bilerek yaşanamız ve öyle tanıklık etmemiz esastır.

Bu Mezmur bütününde kurtuluşu almış bir kimsenin ayırt edici özelliğine dikkat çekiyor. Benzer şekilde bu ayette de böyle bir kişinin Tanrı'ya olan bağımlılığı göze çarpmaktadır.

Sizin yaşamınızda her durumda Tanrı'ya ve Kutsal Yazılar'a olan bağımlılık ne durumdadır?

Dua: Çektiğim sıkıntıyı gör, kurtar beni, Çünkü yasanı unutmadım...

(Çıkış 3:7, İbraniler 4:15, Çıkış 3:8, Yuhanna 6:38)

(Çıkış 6:6-8; 12:51, Vahiy 21:1-5)

¹⁵⁴ **Davamı gör ve beni özgür kıl;**

Sözüne göre beni dirilt.

Dünya imanlı kimselere saldırdığı zaman şunu görmekteyiz: dünya yasa tanımazlığın (krş. Elçilerin İşleri 2:23) yolundan giderken imanlı kimseler sözü aracılığı ile çalışan Tanrı'ya bakmaktadır.

Kötülük, ayırt etmeden herkesi inançsızlığa, isyankarlığa ve yasa tanımazlığa teşvik ederken, sıkıntı içindeyken Tanrı'yı çağıran imanlı kişi, bu duruşu ile *"ezilenlerin hakkını alan bir Tanrı"* olduğuna (Çıkış 3:9) ve bu Tanrı'ya ait olduğuna (Mezmur 146:7) tanıklık etmektedir (Mezmur 68:6; 34:18 krş. Matta 5:3-5, Matta 11:5, Luka 7:22).

Mezmurcu burada bize şunu göstermeye çalışıyor: zorluklar ve baskılar gelebilir, haksız yere suçlanabilirsiniz, ruhsal ve fiziksel anlamda yaralanabilirsiniz, maddi ve manevi kayıplarla karşılaşabilirsiniz, iftiraların ve dedikoduların hedefi olabilirsiniz; bunlar sizi ölüme bile götürecek olsa, kurtuluş için hiçbir yardım gözükme bile, Rab'bin Sözü sizinle kalır. Bir umut kalmadığı anda bile Tanrı Sözü sizinle (İşaya 40:8); ve Kutsal Yazılar'ın Tanrısı size daima yakındır:

Tesniye 4:5 İşte, Tanrım RAB'bin buyruğu uyarınca size kurallar, ilkeler verdim. Öyle ki, mülk edinmek için gideceğiniz ülkede bunlara uyasınız. 6 Onlara sınıksız bağlanın. Çünkü ne denli bilge ve anlayışlı olduğunuzu uluslara bunlar gösterecek. Bu kuralları duyunca, uluslar, 'Bu büyük ulus gerçekten bilge ve anlayışlı bir halk! diyecek. 7 Tanrımız RAB her çağırdığımızda bize yakın olur. Tanrısı kendisine böylesine yakın olan

başka bir büyük ulus var mı?

Bu bölümde (Reş) üç kez “*beni dirilt*” ifadesine rastlıyoruz. Mezmurcunun içinde bulunduğu sıkıntılı duruma eğer Tanrı müdahale etmezse, mezmurcu sanki ölmüş ya da yokmuş gibi, zorluklar altındayken toplumdan bir kenara atılmış gibi kalmaya devam edecektir. Diriliş kelimesi bize ölümü dolayısı ile ilk günahı hatırlattığı için, bu duada günahın sonucu olan keder ve ölümün, iyileştirilmesine duyulan ihtiyaç belirgindir. Diriliş, ölümden ve günahtan kurtuluş (*günahın sonsuz cezasından kurtuluş*) anlamına geldiği için, buradaki duayı bütün kötülüklerden özgür kılınma isteği olarak düşünebiliriz..

Mezmurcu Tanrı'nın sözlerine baktığı zaman diriliş, şifa, yenilenme, esenlik, özgürlük armağanlarını görüyor. Mezmurcunun sıkıntılar ortasında istediği bu kurtuluş, etraftaki düşmanlara rağmen dünyaya verilen güzel bir cevap olacaktır: *bizim Tanrımız diriltir, özgür kılar, Kutsal Yazılar'ın Tanrısı bizi kurtarır, atalarımızın Tanrısı bizleri yeniler...*

Mezmurcunun kurtuluş istediği ve Tanrı'nın önüne götürdüğü davasının detaylarını bilmesek de, aradığı özgürlüğün ona yenilenmiş bir dua yaşamı getireceğini tahmin etmek zor değil. Kendisini kuşatan düşmanların ve tuzakların etrafında Tanrı'dan istediği yenilenme ona kutsallık yaşamında daha güçlü bir tanıklık sağlayacaktır.

Mezmurcunun buradaki duruşunun Mezmur 16:8-11 ayetlerinde konuşan Mesih'in duruşu ile örtüştüğüne dikkat edin (Elçilerin İşleri 2:25-28). Çağımız bireysel ve toplumsal iktidarlar savaşının çağıdır; herkes diğerlerinden daha üstün ve bağımsız olmak istiyor; herkes diğerlerinden daha güçlü olmak istiyor. Ancak Mezmurcu sadece korunma ve kurtuluş için değil (Mezmur 16:1-4), bütün yaşamda Tanrı'nın gücü ve egemenliği altında O'na bağımlı olmak üzere bereketlenmeyi istiyor. Mezmurcu yaşamda ve ölümden (Mezmur 16:10) bu Tanrı ile diri paydaşlıkta devam etmeyi istiyor. Bu noktada günahın kaynağı olan esas düşünceyi hatırlamak önemlidir: “*Tanrı gibi olmak...*” Bu düşünce arkasında olan şey şudur: kendi yarasına göre yaşamak –*bu durumda Tanrı'nın yarasından özgür olmak*; kararlarında istediği gibi davranmak –*bu durumda Tanrı'dan bağımsız olmak...*

Mezmurcunun bu duruşu, günahla bozulmuş bir dünyada, düşmüş bir bedende ve düşmüş bir iradede yaşadığımızı, Tanrı'nın her şey üzerinde mutlak egemen RAB ve bizim de yaratılmış kullar olduğumuzu yeniden hatırlamamıza yardım ediyor. Yani insan her ne kadar kendi başına özgür, bağımsız, güçlü olmak istese de bunu başaramayacağını, Tanrı'ya bağımlı olmak üzere yaratıldığımızı; bunun da gerçek ve özgürlük yaşamı olduğunu göstermektedir.

Dualarınızda kendi krallığınızın peşinden gitmeyiniz diye “*Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin...*” diyen ayeti hatırlayarak başlayın her yeni güne (Matta 6:33)...

Dua: Davamı savun, özgür kıl beni, sözün uyarınca koru canımı...

(İşaya 9:7, Matta 13:43 Romalılar 5:17, 21)

(Mezmur 9:12, Luka 18:7-8)

(Vahiy 6:9-10; 16:6)

¹⁵⁵ **Kurtuluş kötülerden uzaktır;**

Çünkü senin kanunlarını aramıyorlar.

Bir kişinin Mesih İsa'ya iman etmesini, sonsuz yaşamak almak, diriliş mirasına sahip olmak şeklinde düşünürüz. Diğer bir açıdan bakarsak, bir kişinin iman etmesini sonsuz ölüm ve yargıdan kurtulması olarak açıklayabiliriz. Bu anlamda kurtuluş, gerçeğe sahip olmaktır, Tanrısal gerçeği tanımaktır. Tanrı'nın gerçeği tanımak ya da Tanrı'nın gerçeğine sahip olmanın anlamı şudur: *kötülükten kurtuluş*... Öyleyse bir kimsenin kurtulmuş olması kötülükten özgür olması anlamına da geliyor (Galatyalılar 5:19-21).

Bir kimsenin gerçeğe sahip olmasına ve benliğin kötülüğünden kurtarılmış olmasına rağmen, kötülükten (ve kötü kişilerden) tam mükemmel kurtuluş ancak Mesih'in ikinci gelişinde mümkündür.

Kötü kişilerin kilisenin ya da imanlı kimselerin tanıklığını duymaları onları iyi kimseler yapmak için yeterli olmuyor. Çünkü Tanrı'nın kanunlarını sevmiyorlar; çünkü kendi doğal benliklerinin kanunlarını izlemeyi seviyorlar (Romalılar 1:29). Bu yüzden de kurtuluş onlardan uzaktır.

Böylece mezmurcu bu dünyaya yaşamı yönlendiren kanunları hatırlatıyor. Sanki *"sizin yaşamınızı hangi kanunlar yönetiyor?"* der gibi, kurtuluş ve Tanrı'nın kanunları arasındaki ilişkiye dikkatimizi çekiyor. Ancak kurtuluş için Tanrı'nın kanunlarını bilmek yetmiyor (Mezmur 50:16). *Bilmek* ve *yapmak* arasındaki farka dikkat edin. Bu durumda kurtuluşumuzun irademiz üzerinde muazzam bir yenilenme getirdiğine dikkat edin.

Mesih'teki kurtuluş aracılığı ile bir yargı veya bir ceza korkusu olmaksızın, bizlere Baba olan Tanrı'yu hoşnut etmeyi arzulayan bir iradeye sahip oluyoruz –*kurtuluşumuz Mesih'teki yeni yaşam (yeni irade) sayesinde bunu mümkün kılıyor.*

Tanrı bizlerin günahlarını bağışladığı zaman, Mesih'in biricik oğulluğundaki itaat ile irademiz yenilenir (Romalılar 8:15, İbraniler 8:10); Tanrı'ya sevinçle hizmet ve tanıklık edelim diye günahlı benlik bu şekilde dizginlenir (Romalılar 6:6, Galatyalılar 2:20).

Mezmurcu bu ayetleri söylerken, kurtuluşun kötülükten uzak bir şey olduğuna dikkat çekiyor. Böylece okuyucularını kurtuluşu arzu etmeleri için davet ediyor. Mezmurlar'da konuşan Mesih'in yeryüzündeki hizmeti sırasında, insanın kurtuluşa olan ihtiyacını görmesi için neler yaptığını hatırlarsak (Yuhanna 8:3-7, Luka 19:1-10), bu ayetler de kurtuluşa olan ihtiyacımız üzerinde düşünelim ve tövbe ile Rab'be dönelim diye bizi teşvik ediyor (Luka 15:7, 10).

Etrafımızdaki dünya Tanrı'nın kurtuluşunu önemsemiyor gözükebilir. Tanrısal gerçeği sözle ve eylemle ortaya koyan bir yaşam, pek çok kişinin Tanrı ile diri bir ilişkiyi merak etmelerine sebep olacaktır. Yine gelecek olan yargıyı vaaz etmek, birçoklarının kurtuluşa ihtiyaçları olduğunu görmelerine ve tövbe ederek günah ve kötülükten dönmelerine sebep olabilir.

Bu ayete bakınca, Mesih gibi kötülüğün tam ortasında yaşayıp, günahkarlara yakın olup (Matta 9:11-13), onların günahına bulaşmadan, dünyayı Müjde'ye davet etmeye teşvik etmektedir.

Kurtuluştan uzak bir dünyada Müjde'yi yaşamak, Müjde'ye tanıklık etmek ve Müjde'yi savunmak için hazır olmak (I.Petrus 3:15, Matta 24:44) sizin sorumluluğunuzdur... Dünya tam tersini söylese de ya da kendi zararına Müjde'yi reddetse de Tanrı'nın kanunlarının bizi götüreceği kutsallık, Müjde'yi bir çokları için çekici kılmaya devam edecektir.

Sizin sorumluluğunuz kurtuluşa ve yargıya tanıklık etmektir. Kurtuluşu tatmış olmak, her durumda devam etmek için gücümüzdür...

Dua: Kurtuluş kötülerden uzaktır, çünkü senin kurallarına yönelmiyorlar...

(Yuhanna 5:33; krş. 1:8-8, 19-27; 3:26-36)

(Yuhanna 14:6, I.Petrus 1:22)

(Romalılar 1:18; 2:8)

(Romalılar 2:14-15; 1:28-32)

¹⁵⁶ **Merhametlerin çoktur, ya RAB;**

Hükümlerine göre beni dirilt.

Kurtuluşun kötüler için mümkün olmadığını (155) hatırlayınca, imanlı bir kimsenin diriliş (*kurtuluş, yeni doğuş*) duası, imanın onaylanması ve güçlenmesi anlamına da gelmektedir. Böyle bir bereketlenme Tanrı'nın halkıdan olan biri ile Tanrı halkıdan olmayan biri arasındaki farkın dünyada görünür olması anlamına gelecektir (Filipililer 1:27-28).

Kurtuluşun (*dirilişin*) sadece Tanrı'dan geleceğini bilen birinin Tanrı'nın hükümlerinden (*yargı kararlarından*) bahsetmesi ne kadar da düşündürücü! İlk günahın sonucu olan ölüm ve gömülme (Tekvin 2:27; 3:19), aynı zamanda Tanrı'dan ayrılığı getiren bir lanet olmuştur. Adem üzerinde sonsuza dek Tanrı ile birlikte yaşaması için yaratıldığı toprağın altına gitmek durumunda kalmıştır (günah, ölüm, gömülme). Bu noktada Tanrı'nın karakterini hatırlayalım: *"Çıkış 34:7 Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını bağışlar; hiçbir suçu cezasız bırakmaz."*

Eğer kutsal Tanrı mezmurcunun suçlarına adil davranırsa, mezmurcu sonsuz mahvoluşa gidecektir; eğer bu Tanrı adalet uygulamak yerine merhamet ederse ölüm yerine kurtuluş gelecektir. Bu durumda Tanrı kendi sözüne ve kendi karakterine aykırı davranmadan Adem soyundan bir kişiyi nasıl kurtarabilirdi? Dolayısı ile bu ayet Tanrı halkının yüreğinin gözlerini Mesih umuduna çevirmektedir (Eyüp 19:25-27). Tanrı çarmıh aracılığı ile hem dünyayı yargılamış hem de Mesih'e iman edenleri kurtarmıştır (II.Korintliler 5:19). Demek ki bu duanın arkasında olan iman ve bilgi, Adem ve soyuna verilen kurtarıcı vaadine dayanmaktadır (Tekvin 3:15, I.Korintliler 15:22).

Affedilmemiz, Mesih'in çarmıhı kadar gerçektir. Ve bu duada Tanrı'nın sınırsız merhameti gözümüzün önünde daha da parlamaktadır. Kurtuluşumuzun Rabbi olan Göklerdeki Babamız, bizlere aynı zamanda bu sözleri vererek dua ve tapınmamızı yönetmekte; bu sözler aracılığı ile yüreğimizi kendi iradesine yönlendirmektedir.

Böylelikle mezmurcunun duası Mesih'in çarmıhının güvencesi altındadır. Yani bu Tanrı insanın kurtuluşu için Mesih'i çarmıha göndermiştir –yani kurtuluş insan için o kadar imkansızdır ki, bunun için Mesih'in dünyamıza gelmesi gerekmiştir (Filipililer 2:7-8). Öyleyse

bu dua sadece dirilişin değil, Mesih'teki her iyiliğin bize verileceğinden emin olmamızı sağlamaktadır (Romalılar 8:32).

Tanrı'nın adil ve kutsal yargılarıyla *kurtulduk (affedildik, aklandık, evlatlığa alındık, diriltildik...)*. Şükürler olsun!

Efesliler 1:3 Bizi Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış olan Rabbimiz İsa Mesih'in Babası Tanrı'ya övgüler olsun!

Dua: Çok sevecensin, ya RAB, hükümlerin uyarınca koru canımı...

(Romalılar 5:15-19)

(Efesliler 2:1-5, Romalılar 6:16, 23)

(İşaya 41:14; 47:4, Galatyalılar 3:13-14, Titus 2:14,)

¹⁵⁷ **Bana zulmedenler ve hasımlarım çoktur;**

Fakat tanıklıklarından saptım.

Tanrı'nın yargılarındaki sevgiyi, merhameti, lütuf ve dirilişi gören (156) mezmurcu, zulüm ve baskılar karşısında bile kötülerin yolundan uzak durmaya çalışıyor. Demek ki bu kişi Tanrı'nın sözlerini gerçekten seviyor ve Tanrı'ya içten bağlılığın nasıl bir şey olduğunu bu şekilde görmemizi sağlıyor.

Düşmanlar kötülük yaparak saldırmaya devam ederken Tanrı'nın sözlerine sarılan biri ise Tanrı'nın sözüne göre yaşamaya devam ediyor. Bu durumda Mezmur'da konuşan Mesih kişinin affederek yaşamaya devam etmeyi öğrettiğini düşünmemiz doğru olur. Çünkü ayet düşmanların saldırısına rağmen Tanrı'nın sözlerine bakan bir tutum önermektedir.

Kilise sırasında oturduğumuz yerde Tanrı'nın kaybolan insanı nasıl aradığını, günahkarı nasıl kurtardığını dinlemek ya da bunu vaaz kürsüsünden duyurmak güzel olduğu kadar kolaydır. Müjde aracılığı ile Tanrı'nın günahlarımızı bağışladığını duymak, şükranla kabul ettiğimiz bir armağandır. Ancak hepimizin içindeki adalet duygusu özellikle haksızlığa uğrayan kendimiz olduğu zaman Tanrı sözüne göre yapmayı düşünmekte zorlanır. Tanrı'nın bizi affettiğini duymak ve kabullenmek kolaydır (sevinç vericidir); aynı şeyi bir başkasına yapmakta zorlanırsınız.

Böyle zamanlarda sabırlı olmamız gerekirken, karşı tarafa uyarı yapmak veya tehdit etmek bazılarımız için daha kolay gelir. Kötülüklerin hedefi olmak, bazen imanımızı ve Tanrı bilgimizi sarsar. Bazıları zor zamanlarda imanı bırakır (krş. Matta 10:32-33). Korku ve panik dolu bir şekilde Tanrı'dan yardım gelmeyecekse kendimiz ne yapabileceğimizi düşünmeye çalışırız. Bazen Tanrı'nın bizi terk ettiğini düşünmeye başlarız.

Böyle zor zamanlarda Tanrı'nın tanıklığına (sözlerine) bakmak, dua etmek bazen insanlara çok zor gelir. Ancak Tanrı'nın tanıklığı sadece "*bunu yap, bunu yapma*" şeklinde değildir. Kutsal yaşamı hem arzulamamız hem de bunu koruyup devam ettirmemiz için Tanrı'nın vaatleri ve bereketleri de vardır.

Genelde insanlar Tanrı ile ilişkiyi emirler ve yasaklar düzeyinde algıladıkları zaman, zor

zamanlarda şüphe ve korku içine düşerler. Ancak Tanrı'nın vaatlerine ve bereketlerine bakan kimseler ayartılar ve tehlikeler karşısında gizemli bir şekilde esenlik yolunu bulurlar. Böyleleri Tanrı'ya güven ve imanda güçlenme, sabır ve dayanma konusunda meyve verirler. Çünkü böyleleri zor zamanları Tanrı'nın gücünü tecrübe etmek için bir fırsat olarak değerlendirirler (Daniel 3:18). Bu durum aynı zamanda diri imanın görünür olması anlamına da gelir (İbraniler 11).

İmanda diri olan kimseler sadakatleriyle dünyasal inanışlara meydan okurlar (Elçilerin İşleri 5:29-32).

Dua: Bana zulmedenler, düşmanlarım çok, yine de sapmadım senin öğütlerinden...
(Matta 5:43-44)
(Matta 10:28, 39, 2:10-11)

¹⁵⁸ **Hainleri gördüm ve kederlendim,
Çünkü senin sözünü tutmuyorlar.**

Tanrı'ya düşman oldukları için Tanrı halkına eziyet edenlerin, başkalarına kötülük düşünenlerin yakınında yaşamak zor bir durumdur. Her an bir saldırıya açık bir durumda yaşamak kolay değildir. Mezmurcu açısından bakarsak, Tanrı'ya saygısızlık edenleri ve Kutsal Yazılar'ı önemsemeyenleri görmek onu kederlendiriyor.

Bu anlamda mezmurcu Tanrı sözünde ürün veren bir kişilik olarak karşımıza çıkıyor; çünkü sıkıntılar karşısında sendeleyip düşenlerden olmadığını belli ediyor (krş. Matta 13:19-23).

Elinde Tanrı Sözü'nü tutuyor olmak, kurtuluşu ve yargıyı biliyor olmak demektir. Mezmurcu kurtuluşundan emin bir şekilde Tanrı'ya güvendiği için, zor zamanlarda dayanıyor. Diğer yandan günahkarların uğrayacağı yıkımı da gördüğü için (I.Korintliler 6:9-10, Galatyalılar 5:19-21, Efesliler 5:4-5), o insanların mahvoluşa giden sonlarına bakınca üzülüyor; mezmurcu için etrafındaki sayısız günahlara tanık olmak, çürümüş bir ceset görmek gibi onu rahatsız ediyor. Bu anlamda mezmurcu buradaki ifadesiyle Mesih'i bize işaret ediyor (Luka 19:41-44).

Diğer yandan bu hainlerden bazılarının mezmurcu ile aynı topluluktan olması da mümkündür. Böyle kimseler yaşamlarıyla imanda zayıf kimselerin düşmesine sebep olurken, Tanrı halkının imanı hakkında dünyaya eksik ve yanlış bir düşünce yerleşmesine sebep olacaktır (Elçilerin İşleri 20:19, 30-31).

Diğer yandan günahın bir de dünyaya getirdiği yıkım vardır (krş. Levililer 26). Hastalık, kıtlık, kötülüğün güçlenmesi, düşmanların zafer kazanması gibi sonuçlar günahın artan gücünün sonucu olarak, dünyayı yaşanılması zor bir yer haline getirmektedir (Yeremya 14:12). Daniel sürgünde olan kendi halkı adına tövbe ederken, günahın dünyayı nasıl zor bir yer haline getirdiğine de (Daniel 9:7-8) dikkat çekmiştir.

Böylece günahın sadece insan soyuna değil bütün yaratılışa bozulma (lanet) getirdiğini anlarsak, bütün yaratılışın 'yozlaşmaya olan kölelikten' Mesih'te kurtarılmaya olan ihtiyacı açıklığa kavuşmaktadır (krş. Romalılar 8:19-23).

Günah ve kötülüğe tanık olmak, sizleri de Tanrı'nın sözünden beslenen bir umutla (Filipililer 3:20-21), sadık bir şekilde yürümeye devam etmek için teşvik ediyor mu; ve siz de bu umutla dünyaya teşvik ve teselli oluyor musunuz?

[Kutsal] Ruh güçsüzlüğümüzde ... bizim için aracılık eder (Romalılar 8:26). Övgüler Olsun!

Dua: Tiksinerek bakıyorum hainlere, çünkü uymuyorlar senin sözüne...
(Filipililer 3:18, Efesliler 4:17-19)

¹⁵⁹ **Bak, senin koşullarını nasıl severim;**

Ya RAB, sevgine göre beni dirilt.

Bu duada sadık bir imanlı kişinin Tanrı'ya ve Kutsal Yazılar'a nasıl yürekten bağlı olduğunu görüyoruz (88, 97). Böylece her durumda itaat isteği bu duada belirgindir.

Öyleyse her durumda Tanrı'nın yaratan, sağlayan, koruyan sevgisine bakan mezmurcu, diriliş için bir umut olduğunu görüyor ve bunu istiyor. Tanrı'nın koşullarını (*ilkelerini, emirlerini, yasaklarını*) belki de mezmurcu gibi sadık bir şekilde izleyemiyorsunuz. Ancak Tanrı'nın koşullarını çalışmak, mükemmel itaatin hiçbir insan tarafından sunulamayacağını gerçeğini anlamamıza yardım eder. Tanrı'nın yasasını ve düzenlemelerini bu şekilde fark etmek, Mesih'in karşılıksız lütfu ile günahların bağışlanmasına olan ihtiyacımızı görmemize sebep olur.

Tanrı'nın ve emirlerinin mükemmelliği karşısında bizim yapabilirliğimize (gücümüze) bakarsak umutsuzluğa düşeriz... Bu yüzden mezmurcu Tanrı'nın koşullarını derin düşünmeyi (araştırmayı, öğrenmeyi) tecrübe derken, dirilişin *lütüfla (Tanrı'nın bağışlayan sevgisiyle)* mümkün olduğuna dikkat çekiyor.

Öyleyse bizler Kutsal Yazılar'ın Tanrısı'nın sözlerinde ve işlerinde kutsal olduğunu öğretmeli, vaaz etmeli ve buna tanıklık etmeliyiz. Yönsüz bir dünyaya bu şekilde kurtuluş yolunu işaret etmeliyiz. Yaşam ve bilgelik için bu sözler, umutsuz kalabalıklar için yenilenme getirsin diye çalışmalıyız. Çünkü böyle bir yenilenmeyi vaat eden Tanrı güvenilirdir (sadıktır).

Mezmurcunun bu yaklaşımı aynı zamanda Kutsal Yazılar'ı şimdiki dünyada yaşamamız için önemlidir. Diriliş, korunma, esenlik, kutsallık, bilgelik, kurtuluş gibi şeyleri bu Yazılar'a göre Tanrı'dan istemekteyiz. Öyleyse dirilişe, sadece ölümden sonra mümkün olan bir şey bakamayız. Kutsal Yazılar'a göre bu bereketi aynı zamanda şimdi istiyoruz. Neden? Dirilişi almış kimseler olarak bu dünyada yaşamak için... Benzer şekilde kutsallık veya bilgelik diliyoruz; bunlar ya Mesih tekrar geldiğinde ya da bizler Mesih'e döndüğümüzde tam mükemmelliğe ulaşacak şeyler olmasına rağmen, meyve veren bir yaşamda, kurtuluşa tanıklık eden bir yaşamda devam etmek için gereklidir.

Bu ayetteki Tanrı sevgisine ve diriliş dileğine bütün yaşamı düzenleyen ve yönlendiren bir iman kuralı olarak bakmalıyız. Çünkü dirilmiş kimseler gibi yaşamak için bu yeryüzünde

varız, kutsal kimseler olarak yaşamak için bu dünyada varız.

Kayıp dünyaya esenlik ve bereketin yolunu Tanrı halkının göstermesi gerekir. Bu yüzden de Kutsal Yazılar'ı öğreten, savunan ve buna göre yaşayan, Tanrı'ya ayrılmış bir halk olarak var olduğumuzu daima hatırlamamız önemlidir.

Bu duada Tanrı'ya ait olan bir kimsenin seslenişine tanık olduğumuzda, Tanrı halkından olan biri ile olmayan biri arasındaki farkın düşünülmesi gerekir. Bu fark da diriliştir (yeniden doğuştur, sonsuz yaşamdır...). Başka hiç kimse için mümkün olmayacağı kesin olan diriliş (kurtuluş), kötülerin alacağı kesin yargıyı da düşündürmektedir. Böylece bir köle korkusuyla yaşayanlardan değil, Tanrı'ya "Babamız" diye seslenebilen, Tanrı'yla yakın ilişki içindeki yaşayan kimseler olmak, bu dünyada fark yaratan bir şey olacaktır.

Tanrı'nın kurtarış ve diriliş veren sevgisini ne kadar iyi anlarsanız, günahın köleliğinden kurtulmuş bir halk olarak, özgür kılınmış bir kimse olarak yaşamayı o kadar çok arzularsınız.

Tanrı'yı sevdikçe Tanrı'nın koşullarına göre yaşamayı istersiniz; Tanrı'nın koşullarını derin düşünüp çalıştıkça Tanrısal yaşamı severek yaşarsınız. Tanrı'yı sevmekle başlayın...

Dua: Bak, ne kadar seviyorum koşullarını, sevgin uyarınca, ya RAB, koru canımı...

(Mika 6:8, Matta 11:29-30)

(Yuhanna 14:21, I.Yuhanna 5:3, II.Korintliler 5:14-15)

¹⁶⁰ **Sözün başlangıçtan gerçektir;**

Ve her adaletli hükmün sonsuzdur.

Tanrı ile olabilecek en yakın ilişki içinde devam eden mezmurcu, Tanrı ile uzun yürüyüşünün sonunda ne diyebilirdi ki? "RAB, sözlerin gerçektir ve adildir; düzenlemelerin sonsuza kadar kalır..."

Gerçeği öğrenip benimsemiş, Tanrı sözü ile aydınlanmış bir kimsenin iman yaşamındaki tecrübe ettiği şey bu oluyor: RAB kararlarında doğrudur, işlerinde adildir; sözlerinde gerçek ve değişmezdir; bu yüzden RAB hükümlerinde sonsuzdur...

Öyleyse Adem'in bıraktığı dünyaya adil bir medeniyet getireceksek, dayanacağımız şeyin Tanrı Sözü olması gerekiyor. Ahlaki ve manevi zenginliğin hüküm sürdüğü ülkeler olsun istiyorsak, Tanrı'nın sonsuz hükümlerine dayanmamız gerekiyor. Bereketlenmiş bir yaşam için insana merhametiyle bakan Tanrı'ya dayanmamız gerekiyor; düşüşlerimize rağmen daima sadık olan Tanrı'ya bakmamız gerekiyor. İnsana adil ve gerçek sözlerini veren Tanrı'ya bütün aklımızla, bütün canımızla dönmemiz gerekiyor. Sosyal refahın ve adaletin, barışın ve sevincin güçlendiği bir dünya istiyorsak Kutsal Yazılar'ın Tanrısı'na dayanmamız gerekiyor. Bilim ve teknolojiye ilerlemesine rağmen dünyanın içinde bulunduğu kaos, Tanrı'nın yolunun doğru olduğunu onaylamış olmuyor mu; Tanrı'nın düzenlemelerinden başka bir yol olmadığını göstermiyor mu?

Mezmurcudan başka, Tanrı ile olabilecek en yakın ilişki ve derin paydaşlık örneği olan Mesih'in ne dediğine dikkat edin: "Beni gönderen gerçektir; ben O'ndan işittiklerimi

dünyaya bildiriyorum (Yuhanna 7:28; 8:26).” Yine Mesih başkahinsel duasında ‘Tanrı sözünün gerçek olduğuna, iman edenlerin gerçekle (bu gerçek sözle) kutsal kılındığına’ dikkat çekmiştir (Yuhanna 17:17). Bu anlamda Eski Ahit de Yeni Ahit de “tadin ve görün, RAB ne iyidir” diyen açık bir davettir. Her iki yazılar da Tanrı ile yakın paydaşlıktan çıkan sonucun aynı olduğuna tanıklık etmektedir.

Bir kimse “keşke peygamberlerin günlerinde yaşasaydık, kayda geçirilen vahiy sözlerine tanık olsaydık” diyebilir; ya da bir kimse “Mesih’in günlerini görseydik, şimdi okuduğumuz sözleri O’ndan duysaydık” diye düşünebilir. Mezmurcunun sözleri her iki yazının da sadık, gerçek ve sonsuz olduğuna dikkatimizi çekmektedir (Luka 24:44). Yani Eski Ahit de Yeni Ahit de “Tanrı sözlerinde gerçektir, kararlarında sonsuzdur” diye tanıklık etmektedir.

Tanrı sadece gerçeğin yazarı değil, aynı zamanda gerçeğin koruyucusudur (Meseller 22:21, Romalılar 15:4). Günaha (düşmüş benliğe), Şeytan’ın tuzaklarına, dünyanın kötülüğüne karşı, Tanrı bu yazıları yaşam yolu olarak bildirmiştir. İman edenlerin dünyaya, benliğe, Şeytan’a karşı durabilmesi için bu yazıları vermiş ve korumuştur. Bu yüzden mezmurcu Tanrı’yla en başından beri olan tecrübesinden bildiği üzere “sözün gerçektir, sonsuzdur” diyor. Böylece şifa, teşvik, teselli, bilgelik, kurtuluş, özgürlük için bu yazıların yetkin ve güvenilir olduğunu bizlere hatırlatıyor. Bereketlenmiş bir yaşam için bu yazılar, başka bir rehber ihtiyacımız olmadığını hatırlatıyor.

Böylece Kutsal Yazılar’a en başından sonuna kadar baktığımızda, günahı, yargıyı ve kurtuluş yolunu açıklama biçimi ile tek bir kaleminden çıktığı bellidir –bu yüzden “Kutsal Kitap’ın yazarı Tanrı’dır” diyoruz. Ve yine bu yazılar Tanrı’yı sevmek ve bu sevgiyle insanı sevmek amacı ile gökseldir. Kutsal Ruh’un içsel aydınlatışı da (Yuhanna 16:13-14, I.Korintliler 2:10-12) yüreklerimizde bütün bunları onaylar.

“Gün ağarıp sabah yıldızı yüreklerinizde doğuncaya dek, karanlık yerde ışık saçan çıraya benzeyen bu sözlere kulak verin” (II.Petrus 1:19).

Dua: Sözlerinin temeli gerçektir, doğru hükümlerinin tümü sonsuza dek sürecektir...

(Luka 24:26-27, Elçilerin İşleri 3:18)

(Vaiz 3:14, Matta 5:18, II.Timoteos 3:16)

(Tekvin 3:15, I.Yuhanna 3:8, Yuhanna 8:44, Luka 1:31-33, İbraniler 2:14, Romalılar 16:20)